

Publicerad 2014-11-23 20:32 av spellbound

Felicias händer

För att slippa svara på din fråga lutade jag mig bakåt och lät mig falla från bryggan, på rygg ner i det grunda strandvattnet. Jag låg stilla en stund och vilade i min raklånga pose.

Jag kunde höra hur sländorna naglade sig fast i vassen, hur vattnet sköljde i öronen och förde bort mig från verkligheten.

Du lutade dig över mig från bryggan och såg ner på mig, med kvällens mörker som omgivning var din hy nästan vit och det oräkneliga antalet stjärnor som tornade upp som en kullis bakom dig på himlavalvet fick mig att inse att jag glömt namnet på varenda stjärnbild. Det är tråkigt att man så sällan tittar uppåt.

Du hasade dig ned från bryggan, ner i det decimeterdjupa strandvattnet och lät dina händer glidande ta sig fram mot mig, som två knastrande defibrillatorer som hotar ett hjärta med elektricitet.

Du Felicia, jag tror... att även om man undviker kärleken, så känns det ändå ibland som att varenda fånig dröm som jag drömt om någon som du ligger på rad och väntar på att bli uppfyllda, så glasartade och sköra men i kärnan ändå levande, som en rad av svaga kroppar inuti kuvöser.

Du föste dig än närmare, slöt handen hårt, elektriskt och hårluggande och jag kunde inte längre undvika dig. Det gjorde ont, men jag sa inget.

Uppgifven genomled jag rädslan... Stum av ödmjukhet och blind av tårar.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren spellbound med Poeter.se id #27096 innehar upphovsrätten